

slag om at forøge Bevillingen til Militærmusikken til 160,000 Kr. Her er nu en af Regningerne. Nej, den højtærede Minister kan ikke sige, at han har sin Ryg fri, han er Ophavsmanden og bærer Ansvar for, at Staten har faaet denne store Udgift. Den højtærede Minister vilde have, at jeg skulde interessere mig for, at Musikernes Forening skulde gaa ind paa de Lønvilkaar, som den højtærede Minister vilde byde dem. Jeg kan ikke føje den højtærede Minister deri; det er noget, Musikerne selv maa om. Jeg kan saa meget mindre føje ham deri, som Musikernes Forening endnu ikke er inde under de samvirkende Fagforeninger her i Danmark; det er muligt, at den kommer der, saa at maaske en Gang de samvirkende Fagforeninger tager sig af denne Sag, og Musikerne faar den Løn, de mener, de bør have for deres Arbejde. Det glæder mig, at den højtærede Minister havde paalagt Lederne af de militære Manøvrer at være varsomme med at gaa i Rug- og Kløvermarker. Jeg tror, det er godt, at de bliver mindet derom, de kan meget godt gaa omkring ad Vejen, de naar nok deres Arbejde alligevel, eller de kan holde deres Øvelser paa de Marker, hvor de ikke tramper Græs og Korn ned.

I Anledning af de 1,200 Kr., vi skal ud med paa Grund af de 3 Officerers Deltagelse i de olympiske Lege, udtalte den højtærede Minister sin Beklagelse af det Resultat, de 3 Officerer var naaet til. Jeg vil haabe, at det er de 3 daarligste Officerer i den danske Hær, at det ikke er de 3 bedste, der kom saa slet fra det deroppe; derimod er det jo en Ære, at de civile Deltagere klarede sig saa smukt, af dem har vi ingen Skam, tværtimod. Men der var den store Forskel paa de civile Deltagere og de 3 Officerer, at de første — der var vist 4—500 — var udvalgte efter en streng Konkurrence, ved hvilken man havde prøvet og vraget og taget de bedste. Men her kommer 3 Sinkere fra Officersstanden og melder sig frivilligt, og de rejser paa Statens Bekostning derop. De 1,200 Kr. er givet meget slet ud, og for Fremtiden bør vi ikke sende vore Officerer ud, det er bedre at holde dem herhjemme end at have Skam af dem, naar de kommer ud i det fremmede.

Med Hensyn til de 64,000 Kr., som vi nu skal ud med, fordi Officerer og Underofficerer er flyttede fra Jylland og Fyn til Sjælland, inden Garnisonsordningen var kommet i Stand, sagde den højtærede Minister, at Grunden dertil var den truende

Krigsfare. Ja, nu har vi saa tidt hørt om denne truende Krigsfare. Ogsaa under den japansk-russiske Krig kom den Tale frem. Da kom den daværende Minister til os, der var en Masse Foranstaltninger, der skulde foretages, fordi der omme paa den anden Side af Jordkloden i det Øjeblik førtes Krig. Det var vistnok 5—600,000 Kr., vi maatte ud med i den Anledning. Den truende Krigsfare bruger Militaristerne ved enhver Lejlighed. De fremstiller det, som om vi den Dag i Morgen skulde ind i en stor Verdenskrig. Vi fra vor Side siger, at det er en overdreven Frygt. Der var af Hensyn til Balkankrigen ingen som helst Grund til at sætte sig for disse store Udgifter. Det har jo ogsaa vist sig, at vi saa fuldkommen rigtigt. Denne store Udgift paa de 64,000 Kr. paa Tillægsbevillingsloven og de 15,000 Kr. paa næste Aars Tillægsbevillingslov kunde udmærket godt være sparet.

Angaaende Erstatningen til Lodsejerne ved Ringkøbing Fjord udtalte jeg før, at der burde skelnes mellem dem, der har andraget om Gennemskæringen, og dem, der har henvendt sig til Rigsdagen om at blive fri for den. Det forekommer mig, at de, der har været ivrige for at faa denne Gennemskæring, slet ikke har Krav paa nu at faa Erstatning. De ligger, som de har redet, de maa tage Skade for Hjemgæld. Man siger, at der ikke kan skelnes mellem dem, der stod paa den ene, og dem, der stod paa den anden Side. Jo, det kan man meget godt. Vi har her i Rigsdagen deres Navne, deres Underskrifter paa Adresser, som kom ind fra Sognene Syd, Sydøst og Øst for Ringkøbing Fjord, saa det er ikke vanskeligt at skelne derimellem. Der er sagt, at man ogsaa bør tage Hensyn til Graden af den Ivrighed, hvormed de har andraget. Det kan man naturligvis ikke. Men der er Folk, som var med paa begge Sider, som baade var med til at underskrive Andragender om at faa Gennemskæringen og Andragender om at være fri for den. Men der kan man nøjes med at tage Hensyn til deres sidste Underskrift; det maa vel være den, som bør lægges til Grund. Jeg tvivler for øvrigt ikke om, at de Folk der var allerivrigst for at andrage om Gennemskæringen, vil faa Part i disse 86,000 Kr. Det var jo Støtterne, som man holdt sig til, dem, der var saa ivrige for at faa Gennemskæringen. De Navne, der blev holdt frem for os, var netop Navnene paa de mange Lodsejere, som boede i Stauning, Lønborg, og hvad de Sogne nu hedder. Det var netop dem,